

PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro ořechovské farnosti

Ročník 15 Číslo 103 Květen 2020

LIST SVATÉHO OTCE VŠEM VĚŘÍCÍM K MĚSÍCI KVĚTNU 2020

Drazí bratři a sestry, blíží se měsíc květen, ve kterém Boží lid intenzivněji vyjadřuje svoji lásku a úctu k Panně Marii. Je tradice modlit se v tomto měsíci růženec doma, v rodině. Pandemické restrikce nás „přinutily“ docenit tuto domácí dimenzi také z duchovního hlediska.

Proto mne napadlo vybídnout v měsíci máj všechny ke znovu objevení krásy domácí modlitby růžence. Je možné činit tak společně anebo individuálně. Vyberte si podle situace a doceňte obě možnosti. V každém případě k tomu však poslouží jedno tajemství: jednoduchost; je snadné nalézt i na internetu vhodné návody, kterých se držet.

Kromě toho vám nabízím texty dvou modliteb k Madoně, které můžete recitovat na závěr růžence, jak to budu v tomto měsíci činit i já, duchovně spojen s vámi. Obě připojuji k tomuto listu, aby byly všem k dispozici.

Drazí bratři a sestry, kontemplace Kristovy tváře srdcem naší Matky, Marie, nás ještě více sjednotí jako duchovní rodinu a pomůže nám překonat tuto zkoušku. Budu se modlit spolu s vámi, zvláště za nejvíce trpící, a vy se, prosím, modlete za mne. Děkuji vám a ze srdce žehnám.

V Římě u sv. Jana na Lateránu, 25. dubna 2020, na svátek sv. Marka evangelisty.

První modlitba

Maria,
Ty záříš vždycky na naší cestě
jako znamení spásy a naděje.
Svěřujeme se Tobě, Uzdravení nemocných,
jež jsi u kříže byla připojena k bolesti Ježíšově
a zachovala svoji víru pevnou.
Ty, Záchrano římského lidu,
víš čeho nám zapotřebí,
a jsme si jisti, že se postaráš,
aby se, jako v Káni Galilejské,
mohla navrátit radost a veselí
po této chvíli zkoušky.
Pomoc nám, Matko Božské lásky,
abychom se připodobnili vůli Otce
a dělali to, co nám řekne Ježíš,

který vzal na sebe naše utrpení
a obtížil se našimi bolestmi,
aby nás – skrze kříž – přivedl
k radosti vzkříšení. Amen.
Pod ochranu Tvou se utíkáme,
svatá Boží Rodičko.
Neodmítej naše prosby v našich potřebách,
ale ode všeho nebezpečí vysvoboď nás vždycky,
Panno slavná a požehnaná.

Druhá modlitba

»Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko«.
V nynější dramatické situaci, obtížené utrpeními a úzkostmi, jež dopadly na celý svět, utíkáme se k Tobě, Matko Boží a Matko naše, a hledáme útočiště pod Tvou ochranou.
Panno Maria, obrať k nám své milosrdné oči v této koronavirové pandemii, potěš malomyslné a ty, kdo oplakávají svoje drahé zesnulé, pohřbené někdy způsobem, který zanechává rány v duši. Buď oporou těm, kdo mají úzkost o nemocné, jimž nemohou být kvůli nákaze nablízku. Vlej důvěru tomu, kdo se trápí nejistou budoucností a důsledky na poli ekonomiky a práce.
Matko Boží a Matko naše, pros za nás Boha, milosrdného Otce, aby tato tvrdá zkouška skončila a vrátil se obzor naděje a pokoje. Jako v Káni se přimluv u svého božského Syna, aby potěšil rodiny nemocných a obětí a otevřel jejich srdce důvěře.
Ochraňuj lékaře, ošetřovatele, zdravotnický personál, dobrovolníky, kteří jsou v tomto kritickém období v první linii a dávají svůj život v nebezpečí, aby zachraňovali životy druhých. Provázej jejich hrdinskou námahu a daruj jim sílu, dobrotu a zdraví.
Buď po boku těm, kdo dnem i nocí asistují nemocným a kněžím, kteří se snaží s pastoračním vypětím a evangelním nasazením pomáhat a podporovat všechny.
Svatá Panno, osviť mysli mužů i žen vědy, aby našli správná řešení přemáhající tento virus.
Pomáhej představitelům národů, ať jednají moudře, pečlivě a velkodušně, pomáhají těm, kterým se nedostává nezbytných prostředků k životu, a

prozíravě a v duchu solidarity plánují sociální a ekonomická řešení.
Nejsvětější Maria, pohni svědomími, aby obrovské částky, vynakládané na zbrojení a zdokonalování zbraní, byly namísto toho určeny na podporu bádání s cílem předcházet podobným katastrofám v budoucnosti.
Milovaná Matko, dej, aby se ve světě rozrůstal smysl pro přináležitost k velké rodině a vědomí, že jsme všichni spojeni, abychom v bratrském a solidárním duchu přicházeli na pomoc tolikeré nouzi a bídě. Upevňuj ve víře, vytrvalost ve službě a stálost v modlitbě.
Maria, Těšitelko zarmoucených, obejmi všechny svoje sužované děti a dosáhni toho, aby nás Bůh svojí mocnou rukou vysvobodil z této hrozné epidemie a mohl tak být obnoven klidný život ve svém normálním běhu.
Svěřujeme se Tobě, která záříš na naší cestě jako znamení spásy a naděje, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria. Amen.

/zdroj: Vatican News/

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba Apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou Církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů.

Evangelizační úmysl na měsíc květen:

Jáhni - modleme se, aby jáhni, věrní službě Slova a chudým, byli pro celou církev živým znamením.

Národní úmysl:

Za kněze, řeholníky a řeholnice – ať na přímluvu sv. Radima je dostatek Božích služebníků i dalších lidí, kteří rádi nasazují svůj život pro Krista a službu druhým.

KVĚTNOVÉ SLAVNOSTI

V mariánském měsíci oslavíme s církví dvě významné události. Slavnost Nanebevstoupení Páně (21.5.) a Slavnost Seslání Ducha svatého (31.5.)

Slavnost Nanebevstoupení Páně

Jde o událost, která se stala 40 dní po Ježíšově vzkříšení. Podobně jako vzkříšení má i nanebevstoupení zásadní význam v našem životě.
Ježíš Kristus svým vzkříšením ukázal, že má moc i nad smrtí. Člověk, který věří v Ježíše jako v Božího Syna, zakouší toto vzkříšení v osobním životě. Jde o osobní obrácení a vzkříšení ze hříchů. 40 dní po Velikonocích Ježíš vystoupil do nebe, odkud přišel. Zdůraznil tak skutečnost, že křesťan, ačkoliv zůstává na zemi, má duchovně hledět na nebe a všechno, co činí, má být

zaměřeno na Boží království, které je v nebi.
Jen to, co je v nebi, je oproti pomíjivosti tohoto světa věčné. V tom je význam této slavnosti.
/z Misálu na každý den liturgického roku, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2000/

Velikonoční události, které pokračují Pánovým Nanebevstoupením, vrcholí 50 dní po Ježíšově vzkříšení **Sesláním Ducha Svatého.**
Připomínáme si skutečnost, že Bůh skrze Ducha svatého působí dodnes v církvi.
Svátek Letnic připomíná konkrétní událost, kdy deset dní po nanebevstoupení Kristově sestoupil Duch svatý na ustrašené apoštoly, kteří dostali sílu vyjít opět mezi lidi a neohroženě zvěstovat Kristovo poselství o Boží lásce k lidem. Letnice jsou vyvrcholením a naplněním události Velikonoc. Židé si původně o Velikonocích připomínali vyvedení vyvoleného národa z egyptského otroctví. O letnicích pak darování Desatera Mojžíšovi na hoře Sinaj.

„Duch svatý je Bohem působícím v nás“ (Papež František 13. 5. 2013)

OVOCE DUCHA SVATÉHO

Radost je pečeť křesťana i v utrpení a soužení, konstatoval papež František v homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Zdůraznil přitom, že Duch svatý nás učí lásce a naplňuje radostí. Ježíš před svým nanebevstoupením mluvil o mnoha věcech, začínal papež, ale vždycky se to týkalo „třech klíčových slov: **pokoje, lásky a radosti**. O pokoji nám řekl, že nám jej nedává tak jako jej dává svět, ale navždy. O lásce řekl

mnohokrát, že je přikázáním vůči Bohu a bližnímu a téměř z něj v 25. kapitole Matoušova evangelia učinil protokol, podle něhož budeme všichni souzeni. V evangeliu (Jan 15,9-11), pokračoval papež, říká Ježíš o lásce něco nového. Říká nejenom mějte se rádi, ale „zůstaňte v mé lásce“. To je **křesťanské povolání: zůstávat v lásce Boží**, to znamená dýchat a žít z onoho kyslíku, žít z onoho vzduchu. Zůstávat v Boží lásce. Tím uzavírá hloubku promluvy o lásce a jde dál. Jaká je Jeho láska? *»Jako Otec miloval mne, tak jsem já miloval vás. « (Jan 15,9).* Je to láska, která přichází od Otce. Vztah lásky mezi Jím a Otcem je vztahem lásky mezi Ním a námi. A po nás žádá, abychom zůstávali v této lásce, která přichází od Otce.“

„Pokoj nepřichází ze světa, ale dává jej Ježíš, pokračoval papež. Láska nepřichází ze světa, ale od Otce. Znamením zůstávání v Ježíšově lásce je zachovávání přikázání. Nestačí jejich dodržování. Když zůstáváme v lásce – řekl František – přikázání přicházejí sama, z lásky. Láska nás přivádí k jejich uskutečňování nějak přirozeně. Kořen lásky vykvete v přikázáních, která jsou jakoby vlákna pojící Otce, Ježíše a nás.

Papež se potom zaměřil na radost: „Láska je jakýmsi znakem křesťana. Křesťan bez radosti buď není křesťan, nebo je nemocen. Jiná možnost není. Jeho zdraví strádá. **Křesťanské zdraví je radost.** Jednou jsem řekl, že existují křesťané tvářící se jako feferonky v octu... Stále nosí takovou tvář! I duše je taková, to je ošklivé. To nejsou křesťané. Křesťan bez radosti není křesťan. Radost je pečeť křesťana. I v bolestech, soužení a pronásledováních.“

O prvních křesťanech se praví, pokračoval papež, že přistupovali k mučednictví jako ke svatbě. Radost křesťana střeží pokoj i lásku. **Pokoj, láska a radost – tři klíčová slova, která nám zanechává Ježíš.** A kdo působí tento pokoj, tuto lásku i radost? – ptal se papež a odpověděl: Duch svatý.

„Velký neznámý našeho života. Chce se mi zeptat se vás, ale neučiním tak, zeptat se: kdo z vás se modlí k Duchu svatému? Nezvedejte ruku... Je to velký neznámý, velký neznámý. On je darem, který nám dává pokoj, učí nás lásce a naplňuje radostí. Ve vstupní modlitbě jsme prosili Pána »upevňuj... cos nám daroval«. Prosili jsme o milost, aby v nás Pán opatroval Ducha svatého. **Kéž nám daruje tuto milost: vždycky opatrovat Ducha svatého v nás, onoho Ducha, který nás učí mít rád, naplňuje nás radostí a vlévá nám pokoj.“**

/papež František - homilie při ranní mši svaté v Domu sv. Marty 22.5.2014/

SVĚTCI

Otec Pio

Francesco Forgione se narodil 25. května 1887 v Pietrelcině (jižní Itálie) a jako dítě se často věnoval modlitbě a meditaci. Když mu bylo 5 let,

poprvé se mu zjevil Ježíš. V patnácti letech byl Francesco přijat do noviciátu v Morcone, kde 22. ledna 1903 přijal františkanský oděv a nové jméno bratr Pio. Měl špatné zdraví, ale se silnou vůlí překonal všechny potíže a 10. srpna 1910 byl vysvěcen na kněze v katedrále v Benevento. Koncem července 1916 dorazil do San Giovanni Rotondo.

20. září 1918, během modlitby před obrazem ukřižovaného Krista, dostal Padre Pio stigmata. Na jeho rukou, nohou a boku se objevily otevřené rány - Ježíšova znamení umučení. Objevily se dříve, ale v roce 1910 zůstaly díky jeho modlitbám neviditelné. Nyní se objevily znovu, tentokrát natrvalo. Nemohly se uzdravit a obvykle vydávaly jemnou vůni květin. Po půl století zůstávaly rány otevřené a krvácely. Byl zaměřen pouze na Boha a ve svém těle nesl znamení Ježíšovy. Jeho stigmata, stejně jako stigmata Františka z Assisi, byla dílem a znamením Božího milosrdenství, které vykoupilo svět skrze Kristův kříž. Tyto otevřené a krvácející rány mluvily o Boží lásce ke všem. Význam stigmat je vyjádřen slovy samotného otce Pia: *„Ježíš se zamiloval do mého srdce natolik, že mě spálil ohněm své lásky.“*

Padre Pio vykonával své pastorační povinnosti s pokorou, vytrvalostí a poslušností. Eucharistii ctil s mimořádnou úctou. Připravil se na ni hodiny, modlil se a děkoval Bohu po dlouhou dobu po mši sv.

Mše slavené otcem Piem někdy trvaly dokonce dvě hodiny. Účastníci mše uvedli, že Padre Pio, zejména když bylo proměnění, trpěl hodně fyzickými bolestmi. Cítil se povolán k účasti na agónii Kristově, která trvá až do konce světa. Mše svatá byla pro něj srdcem každého dne.

„Svět by mohl existovat bez slunce, ale nemohl by existovat bez mší sv.,“ řekl jednou otec Pio.

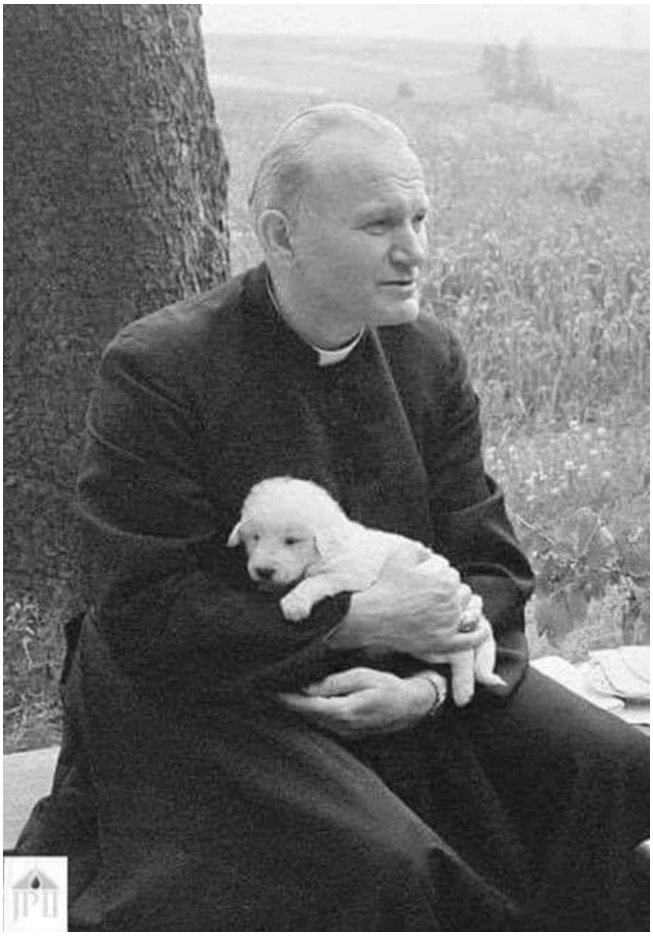
Padre Pio se věnoval zpovědi. Zpovídal 52 let. Byl mistrem lidského svědomí. Padre Pio měl podle Božích inspirací možnost vidět vnitřek duše člověka. Tato schopnost se obvykle projevovala během zpovědi. Často připomínal kajícníkům hříchy, které nepřiznali. Pokud se někdo úmyslně pokusil skrýt své hříchy, a když došlo k vážným hříchům, pak připomenutí Padre Pia byla silná, někdy nepříjemná. Popisy lidí, které zpovídal otec Pio, jsou velmi

podobné: byl přísný a náročný a přitom miloval jako skutečný otec. Jeho zpovědnice byla „katedrálou milosrdenství“.
Padre Pio chtěl, aby se k němu připojilo v modlitbě mnoho duší: *„Modlete se* - říkal - *modlete se k Bohu se mnou, protože celý svět potřebuje modlitbu. Každý den, když se ve svém životě cítíš nejvíce osamělý, modlete se, modlete se k Pánu společně, protože Bůh také potřebuje naše modlitby!“* Jeho záměrem bylo vytvořit celou armádu lidí, kteří se modlí a kteří se díky moci modlitby stanou „kvasem světa“. Otec Pio z Pietrelciny se nerozloučil s růžencem. Dnes je mu celá Církev vděčná za toto vzácné dědictví, obdivuje svatost svého syna a vyzývá všechny, aby následovali jeho příklad.
Zemřel 23. září 1968 ve věku 81 let při plnění svých každodenních povinností. *„Ježíši, Maria a Svatý Josefe, dávám Vám svou duši a tělo, buďte se mnou v době umírání! “* - poslední slova Padre Pia.
Svatý Jan Pavel II. blahořečil otce Pia 2. května 1999 a kanonizoval ho 16. června 2002. */Markéta/*

Sv. Jan Pavel II.

Papež Jan Pavel II., původním jménem Karol Wojtyla se narodil 18. května 1920 v polských Wadowicích. Letos si připomínáme jeho **100. výročí narození.**

Zemřel 2. dubna 2005.
V papežském úřadě byl od 16. října 1978 do 2. dubna 2005.
Byl to první slovanský a zároveň první neitalský papež od roku 1522.
Když mu byla 16. října roku 1978 po papežské volbě položena otázka: "Přijímáš?", odpověděl: *"Poslušen ve víře Krista, svého Pána, a s důvěrou v Matku Kristovu a Matku církve, přes všechny tak velké obtíže, přijímám."* Svou službu římského biskupa a

pastýře univerzální církve pak následně zahájil slovy:
"Nebojte se!
Otevřete, ba přímo rozrazte dokořán brány Kristu!
Otevřete svá srdce, své životy, své pochybnosti, těžkosti, své radosti a city jeho spásné moci a dejte mu vstoupit do svých srdcí.
Nebojte se! Kristus ví, co je v člověku. Jedině on to ví ... !"
Letos 21. dubna jsme si také připomněli **30. výročí od první návštěvy papeže Jana Pavla II. v České republice.** Byla to tehdy první cesta papeže od příchodu křesťanství do našich zemí. Mnoho lidí jeho příjezd bralo jako symbol toho, že je komunistická totalita v nenávratnu.
„Věřící z Čech, Moravy a Slovenska mají v Římě pastýře, který rozumí jejich řeči. Rozumí i jejich mlčení. V době, kdy byla církev této země umlčena, považoval jsem za součást svého poslání být jejími ústy. Nyní je mým hlavním posláním vůči místní církvi to, co Ježíš svěřil Petrovi, posilovat své bratry, " pozdravil papež Jan Pavel II. před třiceti lety věřící po příletu do Prahy.
Když po převratných událostech v Československu v roce 1989 dostal papež Jan Pavel II. od prezidenta Václava Havla pozvání k návštěvě, uslyšel v něm prý *„hlas, který jsme všichni společně již dlouho očekávali"*. První návštěva hlavy katolické církve v historii, od které nyní uplynulo 30 let, byla svátkem pro věřící. Papež zavítal do země, v níž byla církev po 40 let jednou z nejperzekvovanějších ve východní Evropě.
Václav Havel pozval Jana Pavla II. do Československa v den svého zvolení 29. prosince 1989. To, že papež přistál v Ruzyni čtyři měsíce od pozvání, byla bezprecedentní záležitost, papežské cesty se plánovaly na dva roky dopředu. Jenže Jan Pavel II. měl smysl pro symboliku a dobře si uvědomoval význam návštěvy střední Evropy, donedávna připoutané k Moskvě. Šlo mu o podporu změn, k nimž docházelo. Československo se chystalo na první svobodné volby a mělo první zkušenosti s nacionalismem – den před papežovým příletem se název státu změnil na Českou a Slovenskou Federativní Republiku.
Návštěvu věřícím Československa Jan Pavel II. sliboval již v roce 1979, kdy pobýval ve svém rodném Polsku. Tehdy to ale nebylo možné. Papež komunistický režim přirovnal k náhrobnímu kamenu, který hermeticky uzavíral přístup k církvi v Čechách i na Slovensku. Až po 11 letech mohl svůj slib splnit a přijet do druhé exkomunistické země východního bloku. Svůj dík chtěl vyjádřit také českému primasi kardinálovi Františku Tomáškovi za jeho činnost v totalitě.
„Vítám Vás, Svatý otče, mezi námi hříšníky," tak papeže přivítal Havel, který jeho návštěvu necelý půlrok po sametové revoluci označil za zázrak: „*Nevím, zda vím, co je to*

zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku: Člověk, který byl ještě před šesti měsíci zatýkán jako nepřítel svého státu, vítá dnes jako jeho prezident prvního papeže v dějinách katolické církve, který stanul na půdě, kde tento stát leží." Jan Pavel II. nejdříve zamířil na symbolické místo - do chrámu sv. Víta, kde se setkal s církevními představiteli i tělesně postiženými. První den odpoledne pak odsloužil mši svatou na Letenské pláni. Odhaduje se, že se tam sešlo asi půl milionu lidí. *„Milovaní bratři a sestry, splnilo se to, po čem jste toužili. A na co jsem se těšil i já. Alespoň na chvíli můžeme být zde pohromadě a společně slavit eucharistii,"* pronesl Jan Pavel II. na Letné.

Foto: Papež na Ruzyni s prezidentem Václavem Havlem a kardinálem Františkem Tomáškem /zdroj: facebook/

Následující den se Jan Pavel II. přesunul na Moravu, na jeho mši na Velehradě se sjelo asi 350 tisíc poutníků – byli to nejen Češi a Slováci, ale také Poláci, Rakušané i věřící z dalších zemí. Papež poté sloužil bohoslužbu také na bratislavském letišti Vajnory.

O pět let později, v květnu 1995, se Jan Pavel II. do již samostatného Česka vrátil. Důvodem byla kanonizace dvou světců - Jana Sarkandra a Zdislavy z Lemberka. Při příležitosti výročí tisíce let od smrti svatého Vojtěcha přicestoval Svatý otec v dubnu 1997 na třetí pastorační návštěvu (byl to však již jeho čtvrtý pobyt v Čechách a na Moravě, v roce 1973 se totiž ještě jako krakovský arcibiskup Karol Wojtyla účastnil pohřbu kardinála Štěpána Trochty v Litoměřicích). Vyzval k dialogu státu s církví o způsobu restituce zkonfiskovaného majetku. Kromě Prahy zajel také do Hradce Králové, kde se na mši setkal s katolickou mládeží.

/zdroj: TS ČBK a ČTK/

NOVÉNA VDĚČNOSTI A MODLITBA ZA BLAHOŘEČENÍ KARDINÁLA TOMÁŠE ŠPIDLÍKA

Se vzpomínkou na farní pouť na Velehrad v minulém roce se vracíme v Peregrínku ke kardinálu Tomáši Špidlíkovi, u jehož sarkofágu jsme se pomodlili a obdivovali umělecké dílo. Podílelo se na něm patnáct umělců různých zemí z ateliéru vedeného jezuitou Markem Rupnikem. V roce 2011 byl dozdoben mozaikami sarkofág, v němž jsou uloženy ostatky zesnulého kardinála Tomáše Špidlíka (1919 – 2010). Hrob je umístěn za hlavním oltářem velehradské baziliky

Nanebevzetí Panny Marie a svatých Cyrila a Metoděje.

Vracíme se v myšlenkách také k **novéně vděčnosti ke Stvořiteli nebe a země podle Tomáše Špidlíka** (vyd. Refugium Velehrad – Roma, s.r.o. v roce 2017).

Dovolujeme si ji nabídnout k osobní modlitbě právě před Slavností Nanebevstoupení Páně. Jedná se po devět dní o krátké zamyšlení, modlitbu druhého desátku slavného růžence - Ježíš do nebe vstoupil - a na závěr modlitba za blahořečení kardinála Tomáše Špidlíka.

Úvahy: 1. den: jde o primát Boha a lásky, 2. den: dívat se duchovníma očima, 3. den: děkovat Pánu Bohu, 4. den: růst společenství mezi námi, 5. den: obdivovat vše dobré, co lze u druhého najít, 6. den: světlo tma nepohltí, 7. den: dialog mezi Otcem a Synem, 8. den: svoboda žít velká témata, 9. den: vyprávět a slyšet příběh

Modlitba: *Bože, tys ustanovil svého jednorozeného Syna nějvyšším a věčným knězem; pomáhej těm, které si on vyvolil za služebníky a správce svých tajemství, a dej, ať věrně konají svěřenou službu. Ať nám pohled na životní svědectví otce Tomáše Špidlíka pomáhá uskutečňovat tvé přání: směřovat k plnosti jedné víry a k dokonalosti jedné lásky; ať ti všichni společně zpíváme píseň vděčnosti jako Stvořiteli nebe a země. Prosíme o to skrze Syna, našeho Pána Ježíše Krista, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.*

Letos v dubnu jsme si připomněli 10 let od úmrtí kardinála Tomáše Špidlíka

Narodil se 17. prosince 1919 v Boskovicích, kde v roce 1938 absolvoval gymnázium a poté pokračoval ve studiích na brněnské Masarykově univerzitě, na filosofické fakultě český jazyk a latinu. Rok nato, po uzavření vysokých škol nacisty, byl nucen studium ukončit. Dne 23. září 1940 vstoupil do noviciátu České provincie SJ v Benešově u Prahy. V roce 1942 byl také noviciát obsazen nacisty a přesunut na Velehrad. V letech 1942-1945 absolvoval řádová filosofická studia na Velehradě, i zde mnohokrát přerušovaná válečnými událostmi, neboť studenti byli často

využíváni pro budování zákopů, nejdříve pro německé vojáky, později pro rumunské a ruské. Po ukončení války, v roce 1946, byl poslán do nizozemského Maastrichtu, aby absolvoval základní teologická studia. Dne 22. srpna 1949 byl vysvěcen na kněze a rok nato, ve Florencii, dokončil dlouhé období řádové formace takzvaným „třetím rokem probace“. Nemohl se však vrátit do komunistického Československa, a tak v Itálii našel trvalé působiště. V roce 1951 byl povolán do Říma, kde začal pracovat zejména ve Vatikánském rozhlase. Jeho promluvy byly vysílány nepřetržitě nejen během komunistické éry, ale až do posledních dnů jeho života. Na římském Papežském východním institutu v roce 1955 získal doktorát z teologie se zaměřením na spiritualitu křesťanského Východu. V roce 2003 byl jmenován kardinálem za své zásluhy o studium a službu pro jednotu křesťanů. Kardinál Tomáš Špidlík zemřel v římském Centru Aletti, večer 16. 4. 2010, v kruhu svých blízkých přátel a spolupracovníků.

VYJÁDŘENÍ ČBK K ROZHODNUTÍ VLÁDY ČR O ZNOVUOBNOVENÍ BOHOSLUŽEB

Česká biskupská konference uvítala rozhodnutí Vlády České republiky, díky kterému se budou moci konat za určitých podmínek veřejné bohoslužby a náboženské obřady.

Pravidla pro uvolňování omezení týkající se bohoslužeb

• v kostele musí lidé dodržovat minimální rozestupy dva metry mezi účastníky bohoslužeb (s výjimkou členů v rámci jedné rodiny nebo jinak propojených osob);

• účastníci si před vstupem do kostela povinně vydesinfikují ruce;

• všichni účastníci bohoslužeb mají roušku vyjma okamžiku přijetí Eucharistie;

• vynechává se pozdravení pokoje a žehnání se svěcenou vodou;

• kněz si desinfikuje ruce minimálně před začátkem bohoslužby, před podáváním Eucharistie a po něm;

• délku bohoslužby je třeba při zachování liturgických předpisů zbytečně neprodlužovat;

• kostel je po bohoslužbě řádně vyvětrán a jsou desinfikovány kontaktní plochy (kliky, lavice apod.) Údržbě a čistotě prostoru je věnována mimořádná péče;

• je omezen přístup věřících do dalších míst v kostele mimo hlavní bohoslužebný prostor;

• obdobná pravidla platí pro svatby a křty;

• až do odvolání je zrušen veškerý další program ve farnostech, který vyžaduje shromažďování lidí;

• kostely mimo bohoslužeb zůstávají otevřené jako obvykle pro osobní modlitbu a individuální duchovní péči;

• za dodržování těchto pravidel je zodpovědný duchovní, který předsedá bohoslužbě.

KALENDÁRIUM FARNOSTI

Pohřby:
ŘKF sv. Jiří
+ 26.12.2019 František Šimbera
+ 22.2.2020 Emilie Hofmanová
+22.2.2020 Bohumil Kopečný
+1.3.2020 Marta Doubková
+17.4.2020 Marie Vašulínová

ŘKF Všech svatých
+5.1.2020 Jindřiška Ondrášková
+9.4.2020 Marie Krejčířová

Svatby:
1.5.2020
Viktor Steingart a Veronika Nováková

POZVÁNÍ

Noc Kostelů bude jiná

Z důvodu koronavirové pandemie bylo rozhodnuto o posunutí termínu konání: v České republice se letošní ročník uskuteční v pátek **12. 6. 2020**.

V sousedním Rakousku, kde tato akce vznikla, se Noc kostelů letos konat nebude. Dle aktuálního plánu uvolňování omezení souvisejících s epidemií koronaviru bude možné v menších počtech přivítat příznivce Noci kostelů přímo na místě. Podle možností budou otevřeny kostely a modlitebny, nabídnuty prohlídky, menší hudební programy, tvořivé dílny pro děti. Samozřejmostí je respektování aktuálních opatření proti rozšíření onemocnění COVID-19.

Letos nově jsou návštěvníci zváni do kostelů a modliteben také prostřednictvím multimediálních prostředků a internetové sítě. Na webových stránkách Noci kostelů je nabídnuta možnost sledovat on-line programy z kostelů. Účelem je umožnit účast na Noci kostelů i starším a nemocným lidem.

Připravuje se také živé vysílání v TV Noe z několika míst naší republiky. Nabízí se přiblížení života zajímavých společenství, míst, která jsou jen velmi těžce přístupná běžným návštěvníkům Noci kostelů.

Letos můžeme prožít Noc kostelů sice jinak než obvykle, ale přesto krásně.

/zdroj: biskupstvi.cz/

Zpravodaj Peregrínek je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává Římskokatolická farnost Ořechov. Fotografie z archivu farnosti nebo Wikipedie. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, P. Krzysztof Drzazga. Grafická úprava: István Steingart. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@atlas.cz. Telefon: 777 674 936